

Weinman, Morris Weinman, Dominic Contursi. **Rekvis:** Michael Bird. **Kost:** Patricia Norris. **Komp/Dir:** Elizabeth Swados. **Arr:** Carolyn Dutton. **Musik-sup:** Norman Hollyn. **Sange:** »Georgia On My Mind« af Hoagy Carmichael, Stuart Gorrell, med Ray Charles; »Theme From 'Bonanza'« af Jay Livingston, Ray Evans, arr. Jack Waldman; »Hit the Road Jack« af Percy Mayfield, med Jodi Thelen o.a.; »Shop Around« af Berry Gordy Jr., William »Smokey« Robinson, arr. Paul Griffin; »Blue Moon« af Richard Rodgers, Lorenz Hart, med The Marcels; »The Third Man Theme« af Anton Karas, med Guy Lombardo and His Royal Canadians; »Rico Vacilon« af Rozanda Ruiz, med the Arthur Murray Orchestra, dir. Ray Carter; »Mr. Blah-Blah« af Ray Barretto, med Ray Barretto; »La Moderna« af Gilbert Lopez, med Ray Barretto; »Please Let Me Provee (My Love for You)« af Timmy Key, med Dave Dudley; »Going Home«. **Tone:** Nat Boxer, Ray Cymoszinski, Stan Bochner, Harriet Fidlow, Dan Lieberstein, Neil L. Kaufman, Anthony Ciccolini III, Lee Dichter. **Koreo:** Julie Arenal. **Sp-E:** Al Griswold. **Medv:** Craig Wasson (Danilo), Jodi Thelen (Georgia), Michael Huddleston (David), Jim Metzler (Tom), Scott Hardt (Danilo som dreng), Elizabeth Lawrence (Mrs. Prozor), Miklos Simon (Mr. Prozor), Michael Kavacs (Nabo), Beatrice Fredman (Mrs. Zoldos), Pier Calabria (Dirigent), Zaid Farid (Rudy), David Graf (Gergley), Felix Shuman (Rektor), George Womack (Mr. Bellknap, Todd Isaacson (Senior Kid), Sharon Kemp (Rudys veninde), Reed Birney (Louie), Harlan Hogan (Announcer), Elizabeth Goldstein (Quiz pige), Julia Murray (Adrienne), Dick Sollenberger (Læge), Lois Smith (Mrs. Carnahan), James Leo Herlihy (Mr. Carnahan), Mercedes Ruehl (Kvinde i taxi), James Maxwell (Hippie), Glenne Headly (Lola), Paul Greco (Biltryk), Petrea Burchard (Glagbrænder), Natalija Nogulich (Vera), Branko Vasic (Serbisk arbejder), Ruzica Markovic (Gammel kvinde på kirkegård), Heln Nogulich (Veras mor), Alice Elliott (Davids kone), Brandon Green (Isador), William Salatch, Ramira Carrillo. **Længde:** 115 min. **Udl:** Columbia-Fox.

tastyret i Grækenland (1967-1974), og filmen vil angiveligt vise, at det kunne ske når som helst og hvor som helst, også herhjemme – jævnfør titlen. Dette videre perspektiv kommer ikke særlig klart frem, men ellers har de to TV-folk skabt et sobert og troværdigt stykke dramadokumentarisme, bestående dels af meget saglige interviews med grækere, som dengang var enten bøddler eller ofre, dels af rekonstruerede skildringer af den moralsk nedbrydende militæruddannelse. Sidstnævnte scener er filmisk lidt ubehjælpelige, og »Din nabos søn« hører mere naturligt hjemme på TV-skærmen end i biografen. (Danmark 1981). E.I.

Scene fra »Ildsjælen«

DØDEN SLETTER ALLE SPOR

Instruktør: BRIAN DE PALMA

Man tager grundideen fra Antonionis »Blow-Up«, tilsætter lige mængder lån fra Pakulas »Klute« og Coppolas »The Conversation« – og vupt! så har man det nye epigonværk fra Brian De Palmas ferme hånd. John Travolta spiller en lydmand, der under ensom, natlig optagelse af vindens susen ved et tilfælde får lyden af en bilulykke med. Bilen kører ud over bolværket på en bro, Travolta redder en ung pige fra drukneden, hvorimod dens fører, som er spidskandidat ved det forestående præsidentvalg, omkommer.

Myndighederne forsøger at dysse sagen ned (Ted Kennedys ulykke for nogle år tilbage spøger i baggrunden), men på sit lydbånd hører Travolta tydeligt et skud lige før ulykken, og han starter nu et puslespilsarbejde med at stykke de forskellige brikker sammen, et arbejde der bringer såvel pigens som hans eget liv i fare. Det er rimeligt underholdende, mens det står på, med raffineret fortællekunst og smuk Zsigmond-fotografering, men klicheerne i historien, er så tydelige og firkantede, at man aldrig for alvor bliver engageret i personerne, og filmen bekræfter derfor blot De Palmas position som en udvendig, smart fiduskunstner, der groft nasser på andres væsentligere bidrag til filmkunsten. (Blow Out – USA 1981). A.S.

ILDSJÆLEN

Instruktør: PIRJO HONKASALO og PEKKA LEHTO

Filmens hensigt er at rehabilitere forfatteren Maiju Lassila (1868-1918), der i Finland huskes mest for sine talrige folkelige skuespil, men som også skrev den særprægede romankolos »Brændt jord« samt gjorde sig heftigt gældende som revolutionær aktivist og agitator. I 1904 deltog han i St. Petersburg – hvor han var velhavende forretningsmand og adeligt gift – i attentatet på den russiske indenrigsminister Plehve, siden skjulte han sig som skolelærer i en finsk landsby, indtil borgerkrigen igen kaldte ham på barrikaderne og til slut kostede ham livet. Hans tilværelse var med andre ord omtumlet, splittet og modsætningsfyldt, og det samme er filmen. Dens originale, men ikke ganske vellykkede struktur veksler mellem bratte klip og dvælende passager, meget i Lassilas liv forbliver gådefuldt (og helt ubegribeligt, hvis man ikke kender lidt til Finlands historie), og det samme forbliver i sidste ende manden selv. Men der er passager af sensuel intensitet og smuk patos, billedstilen ulmer og gløder, og debatten om den politiske omvæltnings mål og midler er ikke uinteressant. Så selv om filmens helhed er mindre overbevisende end en række af dens enkelte bestanddele, rummer den i hvert tilfælde et vovemed og et ambitionsniveau, som dansk film hjertensgerne måtte lære lidt af. (Tulipää - Finland 1981). E.I.

ØRKENKRIGENS HELTE

Instruktør: MUSTAPHA AKKAD

Baggrunden er autentisk, stilen er heroisk, og formatet er stort i denne film, der beretter om den ædle libyske frihedshelt Omar Mukhtar og hans beredne beduinpartisaners guerillakamp mod brutale italienske invadører fra 1911 og en snes år frem – indtil man fik fanget og henrettet den gamle Mukhtar, men ikke knægtet beduinerne, for et undertrykt folk har som bekendt altid ret. Den syrisk-fødte, nu i USA bosatte Mustapha Akkad har indspillet filmen med generøs bistand fra Libyens Gaddafi, og man må tydeligvis gerne skimte paralleller til nutidens situation i Mellemøsten. Man behøver nu ikke være glødende pro-israelsk for at finde den sammenligning uholdbar, men man kan sagtens alligevel nyde »Ørkenkrigens helte« som grandios underholdning af den solide, gammeldags slags. Her opereres ikke med subtile nuancer – heltene med Anthony Quinns værdige Omar Mukhtar i spidsen er så gode, som ørkenen er lang, og skurkene er så slemme, at de må spilles af Oliver Reed og Rod Steiger.

Replikkerne er som mejslede i sand, og psykologisk befinder filmen sig på drengebogsstadiet, men den besidder også en slags nobel, renfærdig naivitet. Og med sine vældige panoramaer og voldsomme slagscenerier er den flot at se på og simpelt hen elementært spændende. (Lion of the Desert – USA 1980). E.I.

Kort sagt

Filmene set af
Ebbe Iversen (E.I.)
Asbjørn Skytte (A.S.)

DIN NABOS SØN

Instruktører:
JØRGEN FLINDT PEDERSEN
og ERIK STEPHENSEN

Her er opskriften på, hvordan man skaber en bøddel, som uden skrupler underkaster politiske fanger pinefuld tortur: Man tager en ung mand uden videre uddannelse og med baggrund i en konservativ familie på landet. Man giver ham uniform på og lader ham gennemgå en »rekruttræning«, der består af psykiske ydmygelser og brutal fysisk mishandling. Bagefter fortæller man ham, at han nu tilhører fædrelandets udvalgte forsvare mod den snigende kommunistiske trussel, og så er han klar til at gå i arbejde. Sådan foregik det i hvert tilfælde under jun-